

Даний матеріал потрапив у редакцію "Джерела" без прізвища автора. Написана ця стаття ще у 1930 році, але, вважаємо, що сьогодні вона є не менше актуальною. Хоча редакція не цілком поділяє погляди автора, але стаття збуджує чисту думку, тому радимо нашим читачам уважно дослідити поставлену проблему у світлі Слова Божого і зробити висновки самостійно.

Після славного принесення жертви пророком Іллею Господь повів його в далеку дорогу до гори Божої Хориву. О, хто міг би досягнути почуття, які наповнювали серце святого пророка Господнього, обдарованого особливою ревністю до Бога, який стояв тепер в очікуванні Господа. Ілля знав, що Господа як особу неможливо побачити тілесними очима (Вих. 33:20). Ілля, переповнений благоговіння і трепету, стоячи на горі, чекав благословіння, не знаючи, в якому вигляді з'явиться Господь. І ось великий вітер та міцний, що зриває гори та скелі ламає. Але Дух, що жив в Іллі, сказав йому, що в цьому вітрі немає Бога. А після вітру – трус землі. Ілля, отримавши відкриття про те, що не у вітрі Господь, тепер побачив новий прояв Господньої стихії і подумав, що тепер являє себе Господь в землетрусі. Але Дух Святий знову говорить пророку, що в землетрусі немає Господа. А після землетруса – явлення вогню. Побачивши вогонь, Ілля був переконаний, що у вогні Господь проходить перед ним, але втретє Дух Божий звіщає, що й у вогні немає Господа. А ось після вогню тихе, лагідне віяння. І там Господь.

Благословенний прообраз Старого Завіту проливає багато світла на шлях удосконалення. Словами, вложеними Духом Святим в уста Павла, Господь кличе душу християнина до досконалості (Євр. 6:1). А Сам Господь наш Ісус сказав Своїми Божественними устами в Нагірній проповіді, щоб були досконалими, як Отець Небесний (Мт. 5:48). А хто з нас посміє сказати, що він досягнув досконалості? Звичайно, ніхто. А прагнення до досконалості необхідне і невідворотно потрібне для кожної душі, яка бажає бути у Царстві Небесному, бо туди ввійдуть тільки готові в очах Божих. Ось чому Дух Божий так багато говорить нам у Слові Своєму про прагнення до досконалості.

Яку ж користь для наших душ ми можемо отримати із цих чотирьох явищ, явлених

пророку Іллі на горі Хорив? Бо сам Ілля тут нібито для себе не отримав нічого, ніяких духовних благ, крім повеління помазати двох царів і Єлисея на пророка для Ізраїля. А для чого це явлення вітра, землетрусу, вогню і тихого вітру? Але ми знаємо, що Слово Боже воістину було написано нам на повчання. Але чи витягуємо ми користь для душ наших із прообразів, залишених для нас у Біблії? Я знаю, що моє толкування "Тихого віяння" для багатьох буде незрозумілим.

Коли дощі благословіння почали зливатися на душі віруючих, ставлення і погляди віруючих всіх течій розділилися, бо щиріші душі, усвідомлюючи свою духовну бідність, стали ревно досягати хрещення Духом Святим. А душі, що йдуть більше за людиною, ніж за Господом, дивляться на всі дії благодаті Господньої очима своїх вождів. Ставши в опозицію до всього вчення про Духа Святого, вони ожорсточено все заперечують і відкидають, кажучи, що у наш час не повинно бути ні інших мов, ні вияснення, ні пророків і нічого того, що отримали апостоли в день П'ятидесятниці від Духа Святого. А багато не розуміють, що сьогодні Дух Святий діє у тихому віянні. Благаю Господа, щоби він допоміг мені роз'ясненням істинного значення протверезити і виправити погляди одних та інших. Бо в даному випадку вийшла велика помилка і заблудження по відношенню до дій Духа Святого, а також розуміння тихого віяння.

Спочатку скажу тим, хто заперечує дії Духа Святого: незрозуміле потрібно зрозуміти, а не заперечувати. Бог не змінився (Євр. 13:8). І дії Святого Духа не змінилися, а так, як і в день П'ятидесятниці. Як Христос, так і Дух Святий вчора, сьогодні і навіки той же. Лише ставлення наших християн до Духа Святого стало не таким, як було у першій Церкві. А благодать Духа Святого є силою діяльною, а не уявною. Мати уявлення, ніби Дух Святий вже живе у серцях людей, які не пережили прообразних сил вітру, землетрусу і вогню, означає – обманути свою душу і заспокоїтися лише на уявленні, яке нічого не дає душі, крім духовного засипання, фальшивого спокою, що приведе до мертвого, безплідного життя, яке в день першого воскресіння поставить таких у становище немудрих дів (Мт. 25:8).

А тепер звертаю слово заохочення до тих п'ятидесятників, які впали у велику помилку по ревності, але не по розумінню. Маючи спільність з братами, хрещеними Святим Духом, знаючи й бачучи щирість їхніх сердець і полум'яну ревність духовних прагнень, я тим не менш у багатьох не бачив ні Христа, ні Духовного життя у Христі. Ця негативна пляма у житті духовному застала мене глибше вдуматися і в науку, і в дії Святого Духа. Чому ж ці люди, хрещені Святим Духом, живуть цілковито тілесним життям? І відповіддю на це запитання став дивний прообраз явлення пророку на Хориві.

Але, можливо, хтось скаже, що ж ти спільного знайшов із хрещенням Святим Духом і явленням на Хориві? Ось що, дорогі мої читачі. Боязнь за свою душу і заставила мене серйозно дослідити вчення про Духа Святого і глибше вникнути у вплив Святого Духа на отримавших Його, вникнути в їхнє життя і знайти причини протиріч (Ів. 5:39). Постараюся коротко викласти шлях моїх досліджень від початку.

Перший прояв Духа Святого на землі в Новому Завіті – це дія сильного вітру (Дії 2:2). Другий прояв Духа Святого – вогненні язички, що спочили на кожному із учнів Христових, які прагнули Духа Святого. Невіруючі люди і противники істини критикують і насміхаються над отримавшими Духа Святого. Вони визнали учнів Христових п'яними. Ось виступив і третій прояв – землетрус. Не вистачає четвертого прояву – “Тихого віяння”. Про цю нестачу тихого віяння я і взиваю зламаним серцем.

Сьогодні сатана з великою лютістю (Об. 12:12) намагається нашкодити справі Господній і часто це йому легко вдається. Бо хоча щирі душі і гаряче прагнуть дарів Духа Святого, але не утвердившись і не збагатившись духовним досвідом, ще не вмерши цілковито для гріха, легко збиваються з доріг Господніх і заплутуються у хитро розставлених пастках диявола. В них потрапляють і щирі душі через свої тілесні уявлення про дії Духа Святого. Судячи про те, чого не розуміють, не маючи страху Божого в серцях своїх, не звертають уваги на крайнє грізні євангельські застереження (Мр. 3:29, Мт. 12:31, 1Пет. 4:14).

Розглянемо тепер великий і благословенний урок у школі Господній, що запропонований всім щирим душам, які прагнуть до досконалості. Ми знаємо, що Господь обіцяв Іллі явити Себе. І ось пройшли три невідповідних явища, бо Господом дано їм місце на сторінках Біблії, і вони як предтеча Господа передують явленню Самого Бога. Але в них не було Бога!

“Він тим Світлом не був, але свідчити мав він про Світло” (Ів. 1:8) – так говориться про предтечу Христа. Яка яскрава неспростовна паралель, який дивний збіг. Перед об'явленням світу Спасителя і Господа Ісуса Христа був посланий предтечею Іван Хреститель в дусі і силі Іллі (Лк. 1:17), щоби приготувати дорогу Господеві, приготувати серця людей. Але повернемося ще раз до прообразу, явленому на Хориві. Тут предтечами були природні сили, що носили прообраз сил духовних, які невідворотно повинні були передувати приходу Бога в серце людини.

1. Так явив Себе Син Божий Ісус, пославши перед Собою предтечу.

Тихе віяння вітру - Джерело

Написав jerele

Понеділок, 26 березня 2007, 15:13

2. Так явив Себе Старозавітній Бог Єгова на Хориві.

3. Так явив Себе Дух Святий і до сьогодні являє Себе кожній душі, яка бажає поєднатися з Господом, перед тим, як увійти в душу людини "Тихому віянню", в якому Господь".

Попередньо повинні прийти до предтечі певні сили від Господа, але вони ще не Сам Господь. Ось у цьому полягає помилка багатьох віруючих, які вважають Господом предтечу. Бо ті, хто отримав дари Духа Святого від Господа, переконали себе та інших у тому, що з дарами Духа Святого увійшов Сам Господь у серце їх.

Для більшого вияснення справи Божої наведемо ще один яскравий прообраз поєднання душі з Господом: це одруження Ісаака, сина Авраама (1М. 24:1,2).

Біблійна наречена була прообразом Церкви Христової взагалі і кожної щирої душі зокрема. Тут в особі Ребеки ми бачимо наперед вибрану душу на спасіння, яка зустрічається біля криниці (біля Слова Божого) з дивним посланцем, який має для неї дари в своїй скарбничці. І дівчина, втамувавши спрагу посланця, тут же біля криниці отримує перші дари. О, як це подібно на перший вечір і день Нового Завіту (Ів. 20:22, Лк. 24:49): "Він дихнув, і говорить до них: Прийміть Духа Святого!" Ребека отримала його біля криниці. Потім відбувся сімейний договір. Тоді посланець удруге обдарував наречену, вже остаточно засватану. Вона ще не дружина, наречена ще не бачила нареченого в обличчя, а вже двічі була обдарована. Дари від нареченого, але не сам, а тільки дари його.

Ще є дивний прообраз на Давиді, який був двічі помазаний на царя над Ізраїлем, але ще царство було далеко від нього. Все це розповідає нам про те, що в "тихому віянні" вітру, в якому Господь приходиться в душу і серце після того, як попередні дари від Господа приготують душу до сприйняття Самого Господа. Прослідіть по Слову Божому, скільки випробовувань і незгод, скільки потрясінь і жахів пронеслося над помазаною двічі головою Давида, доки він не здобув царство. Вже Пола Саулового плаща і його вінець були в руці його, але царство було ще далеко від помазанника.

Отже, ті, хто отримав як перший подих благодаті, що розкриває розум, хто пережив свою

особисту п'ятидесятницю, хто отримав дари Духа Святого, повинні прагнути ще далі, стати на дорогу ще кращу (1Кор. 12:31). Шлях великого смирення і кротості, а не гордості й надимання. Бо наш дивний Учитель говорить: "Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм". Ось цей благословенний спокій у Христі досягається шляхом кротості і смирення, його неможливо досягнути уявленням і не можна штучно проявити перед людьми, але для отримання його потрібно смиритися.

Диявол не проминає навіювати помазанникам Господнім, що вони тепер великі, і Сам Господь живе в серцях їхніх, що вони тепер духовні, а всі інші тілесні, і може лукавий повести їх з дарами Духа Святого шляхом надимання та гордості і перетворити їх в невірних управителів, що розтрачують майно (Лк. 16:1-4). Через дар Святого Духа славу, що належить Господу, отримують і присвоюють собі. Так руйнує ворог діло Боже і губить помазанників, призначених на отримання істинної повноти досконалості. Але пихатість відводить їх від тихого віяння, щоби бентежити всіх інших помазанників Господніх і підірвати у всіх душах віру в дії Святого Духа. І справджуються слова апостола Павла до них (Гал. 3:3, Єз. 16:15). Отримавши дар Святого Духа, але не маючи духовного досвіду і досвідчених наставників, не знаючи Слова Божого так, як належить, вони сами падають, а для інших служать спотичкою, і через них шлях істини зневажається (Рим. 2:24). Але якщо, по милості Господній, мій рукопис потрапить у руки щирої душі, здатної розібратися у Слові Божому і правильно дивитися на справу Божу, а також пам'ятати, що і диявол не дремає, то таких я благаю прагнути до досконалості шляхом, вказаним у Слові Божому. Але не шляхами деяких вождів наших, які дбають тільки за організацію і членський ріст. А те, що душі християн в'януть на шляхах фальшивого спокою і хибних уявлень, їх не турбує. Найманець не дбає за овець, вони навіть не дбають за свою власну душу. Але Слово Боже говорить: горе безпечним на Сіоні (Ам. 6:1).

Отже, дорогі мої брати і сестри у Христі, не будемо безпечними до власних душ. Але поставимо для себе завдання і мету досягнути досконалості. Не зупиняйтеся на півдорозі. Подивіться чесно і безсторонньо на себе, на свій характер, на свою поведінку, зловіть себе на своїх думках і незабаром ви переконаєтеся, що нема Бога у серці вашому, і що там ще живе і панує тлінний Адам. Вся внутрішність ваша наповнена тілесними пожадливостями, і цікавість до земного ще живе у вашому серці, ще немає повного уповання на Бога у всьому, страхи і турботи про тіло ще чергуються в серці вашому, і язик ваш із задоволенням говорить образливе. І нема в серці полум'няного бажання, прагнення в небеса. І вухо ваше, і серце хоче слухати улесливі слова, і слава земна приємна для вас, та й воля ваша ще далеко не впокорилася волі Божій. Звичайно, чорних і грубих гріхів ви не робите, та й в очах своїх і навколишніх ви дуже порядні люди, ви заспокоїлися на своїй порядності, приписавши це живущому в вас Духу Святому. Бо ж ви віруючий, і проповідник переконує, що ви маєте Духа Святого.

І так втрачається дорогоцінний час життя в водовороті самовдоволеності і самообману. Дорогоцінний час, який повинен бути використаний на сильну і безперервну боротьбу з гріхом і тілом, на досягнення істинного відновлення за образом Творця нашого, щоби святе життя Господа Ісуса відкрилося би у нашому житті. У всіх проявах було би видно смирення, кротість, любов навіть до ворогів, що ображають нас, щоби зріст духовний був подібний світильнику, який все більш світліє аж до повного дня.

Дорогі мої, скільки ми чуємо в проповідях красивих слів про святе життя у Христі і співаємо у багатьох псалмах про високоідеальне святе життя, але в дійсності його немає в нас, того святого життя справді у Христі, щоби в нас були ті ж почуття, що во Христі (Фил. 2:5). Їх немає! А вони повинні бути в нас. Але почуття Христові і життя Ісусове повинне і може бути у нас тільки тоді, коли насправді сам Христос практично увійде в нас і заволодіє нами, і буде царювати і в розумі нашому і серцях наших, щоби вся смертна істота прониклася життям, тобто Христом. Як залізо, яке розпечене на вогні, розплавляється вогнем і поглинається ним, отримує силу і образ вогню, і вогонь в залізі займає пануюче становище, так потрібно і нам бути переповненими Христом, щоби ми могли чесно, сміливо, вірно і відважно сказати, як сказав апостол Павло, що не я живу, а живе в мені Христос (Гал. 2:20). Це все можливо, і доступно, і невідвратно повинно відбутися із кожною душею, яка справді хоче бути в Царстві Небесному. Бо тільки хрещені Духом Святим будуть учасниками першого воскресіння. “Якщо дух того, хто воскресив Ісуса з мертвих, живе у вас, то той, хто підняв Христа з мертвих, оживить і ваші мертві тіла тим самим духом, що живе у вас” (Рим. 8:11). О, як необхідно мати самого Христа, не обмежуватися тільки даром Духа Святого та інших мов, але благи Владику і Господа, щоби Він Сам, Бог любові, увійшов у серця наші і заволодів нами. Господь Ісус Христос для того тільки зійшов на землю, щоби Собою звершити спасіння і привести нас у небесне Царство, щоби вічно блаженствувати у святій спільності з нашим Творцем і Господом. Такий план Його премудрої волі! І цей план стосується всього творива і буття людства.

Послання Слова Божого з небес через пророків, апостолів і ангелів, кожне слово і прообраз Старого Завіту, все вчення Нового Завіту і, як завершення всього – велика Голгофська жертва і все існуюче сотворено тільки для того, щоби привести людину в дивне, невимовне, вічне блаженство, в Царство вічної слави і неописаної радості. І Господь зі своєї сторони для цього все звершив, все зробив, що від Нього залежало, для спасіння людини і для вказання дороги на небо. Все ж решта надано людині, щоби людина зі своєї сторони також попрацювала над собою для досягнення приготовленого Царства. Людині запропоновано вжити над собою зусилля (Мт. 11:12).

1. Потрібне зусилля, щоби зломати нашу горду волю і підпорядкуватися волі Божій.

2. Необхідне зусилля, щоби виконати волю Божу.

3. Потрібні зусилля в молитві, а також у здержливості.

4. Потрібне зусилля в словах, щоби загнuzдати язика свого.

5. Зусилля в ділах, щоби заставити себе бути всім і для всіх слугою. Смирити себе перед усіма, принизитися, вважаючи кожного вищим за себе і всяку справу робити, як для Господа, не очікуючи за це похвали і оцінки від людини.

6. Зусилля над думками, щоби утримати думки наші від занечищення, від помислів житейських і тілесних, щоби не думати про земне (Фил. 3:19). Тіло – це ворог Духу, з нею необхідна боротьба постійна, і переможець успадкує все (Об. 21:7).

7. А скільки необхідно зусиль і боротьби з невір'ям і сумнівами, які навіть диявол, для гашення пристрастей зусиллями.

8. Для всієї цієї великої і славної боротьби за досягнення досконалості багато потрібно зусиль, щоби устояти, перемогти, і досягнути, щоби не посоромитися імені Господа перед людьми в наш вік всезагального відступлення, щоби не зламатися під час гоніння за Христа.

А Господь говорить, що “без Мене не можете робити нічого (Ів. 15:8). І так у всьому необхідна допомога Самого Господа. “Перебувайте в Мені, а Я в вас!” (Ів. 15:4). Тут недостатньо уявлення, навіянного проповідником, але тут потрібна реальна допомога Божа. Причому, не зовнішня допомога, але Сам Він у нас повинен бути: “Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам!” Тут необхідно бути у Христі, щоби Він був у нас не уявний, не навіяний кимось, не втолкований і умовний, а істинний, живий в силі Духа Святого, який входить в серце наше так само, як Він увійшов в Апостолів в день П'ятидесятниці. Господь не залишив їх самих, але сказав, “щоб вони не відходили з Єрусалиму, а чекали обітниць Отчої” (Дії 1:4). Якщо так, тоді кожен християнин повинен пережити п'ятидесятницю,

Тихе віяння вітру - Джерело

Написав jereło

Понеділок, 26 березня 2007, 15:13

тобто істинне, реальне живе здійснення, фізичне хрещення Духом Святим зі всіма тими проявами і силами, як в день п'ятидесятниці, і як повторилося в домі Корнилія і в Самарії. Оскільки при покладенні рук Апостолів сховався істинний живий Святий Дух, Симон самарянин побачив це тілесними очима (Дії 8:17-18).

Переживши п'ятидесятницю, не можна на цьому зупинятися. Бо це лише вітер, землетрус і вогонь, все це від Бога, але не Сам Бог, бо тихе віяння ще не прийшло. Воно прийде пізніше, коли душа усвідомить це і не обмежиться тільки дарами нареченого, а буде бажати Його Самого, Дивного, Кроткого, Смиреного, який не підніме голосу Свого і очеретини надломленої не доломить, і гнота тліючого не погасить. Котрий і є Тихим віянням, котрому співають, Світло тихе і славне. Його, дивного нареченого, прагне істинна наречена Агнця Божого!

І ось коли Він без жодної темряви увійде в оселю серця, тоді засвітить неземне світло ззовні і всередині згасне "я" тілесне у променях Його зірниці! Тоді Він надасть характеру нашому Свою дивну, ніжну, непорушну кротість. І тоді із нутрощів наших потечуть ріки води живої (Ів. 7:38). І потоки цих рік будуть плодовитими, живильними і славними. Всі струї цих потоків будуть дихати кротістю, любов'ю і небесним спокоєм, без докорів і образ, без гніву, і тоді надхнений виконавець волі Божої буде істинним миротворцем і назветься сином Божим (Мт. 5:9). Тоді тихий, світлий, непорушний спокій Божий накладе свій дивний відбиток на обличчя наші, на погляд очей наших, на характер наш і на всю нашу поведінку. І кожен, хто побачить нас, хто стикається з нами, скаже: "Воістину, з вами Бог!" Лише тоді ми воістину прославимо Бога життям і служінням, бо те, що від Нього лише, прославить Його. І тільки тихе віяння через нас понесе всюди спокій, світло, радість, досконалу любов. А поміж братами у Христі вже не буде ворожнечі, надимання один над одним, не буде лукавих здогадів, зради і пліток, ніхто не буде шукати свого, бо тихе віяння буде царювати в серцях наших.

О, дивне, благодатне і благословенне Тихе віяння, прийди в оселю сердець наших, помаж нас Твоїм елеєм, щоби нам бачити і чути, і щоби покрити наготу свою, розділи в нас вечерю і преобрази нас у Твій дивний образ. Звільни нас від звабливих ланцюгів гріховного тіла, повій Твоїм живильним подихом Небесного Божественного спокою на сад Твій, і полиються аромати саду Твого на синів людських, виливаючи запашність пізнання про Тебе на всякому місці, куди тільки поведе рабів правиця Твоя! Амінь.